

Arrest

nr. 95 177 van 15 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te hebben. U bent afkomstig uit het dorp Kanakhel in het district Sherzad van de provincie Nangarhar. U woonde met uw vader A.(...) H.(...), uw oudere broer A.(...) en uw jongere broer Y.(...) in uw dorp. Uw jongste broer is acht maanden voor u uit Afghanistan vertrokken vanwege problemen met de taliban. Uw oudste broer, A.(...), zat reeds acht of negen jaar in het ANL (Afghaans Nationaal Leger). In djedi 1389 (december 2010-januari 2011) nam uw broer met het ANL deel aan een gevecht tegen de taliban in het dorp Hashimkhel. Hierbij zijn er ongeveer 30 tot 32 mensen omgekomen, waaronder uw broer. Een maand

tot anderhalve maand na dit incident heeft de taliban een brief naar u thuis gestuurd waarin stond dat iedereen die bij het ANL werkt, net als uw broer gedood zal worden. 15 tot 20 dagen later zijn de taliban bij jullie thuis langsgekomen. U was zelf toen niet thuis. Ze vroegen uw vader om u naar hen te sturen. Uw vader zei echter dat u nog te jong was om voor de taliban te werken. Ze antwoordden dat u niet te jong was en vroegen uw vader om met u te praten. Ongeveer tien dagen later zijn ze opnieuw langsgekomen. Opnieuw weigerde uw vader op hun vraag in te gaan. Ze zeiden daarop dat ze u de volgende keer met geweld zouden meenemen. Uw vader heeft dan beslist om u uit Afghanistan weg te sturen. In de vijf dagen die u nog thuis verbleef heeft hij contact opgenomen met een vriend die uw reis uit Afghanistan regelde. U kwam op 16 november 2011 aan in België, waar u de volgende dag een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een dreigbrief van de taliban, een brief van de dorpsouderen, een rijbewijs van uw broer, een lidkaart van het ANL van uw broer, foto's van uw broer in het leger en een taskara (Afghaans identiteitsdocument) van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw problemen met de taliban. Zo stelt u dat uw problemen met de taliban in verband staan met het werk van uw broer bij het ANL (CGVS, p. 24). Hierbij dient echter vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk kan maken dat uw broer daadwerkelijk bij het ANL heeft gewerkt. Zo zegt u dat hij reeds acht of negen jaar actief was bij het leger (CGVS, p. 18). U kan het Commissariaat-generaal echter niet vertellen wat zijn functie was bij het leger, noch bij welke eenheid hij zat. Evenmin kan u vertellen of uw broer in al die tijd waarin hij actief was bij het leger nog aan andere gevechten heeft deelgenomen, behalve datgene waarin hij is omgekomen. Verder zegt u dat uw broer in het kader van zijn functie naar verschillende plaatsen in Afghanistan werd gestuurd. U kan echter niet zeggen waar hij dan wel precies gelegerd zou zijn geweest gedurende zijn carrière (CGVS, p. 18). Dat u bovendien foto's van uw broer in het leger neerlegt maar ook daarvan niet kan zeggen waar in Afghanistan zij gemaakt zouden zijn, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan (CGVS, p. 24). Gezien uw bewering dat hij meer dan acht jaar in het leger heeft gezeten en u met hem samenwoonde is het zeer bevreemdend dat u op geen van deze vragen een antwoord weet te bieden. U slaagt er dan ook niet in het beweerd lidmaatschap van uw broer van het ANL aannemelijk te maken.

Voorts kunnen uw verklaringen over het gevecht waarin uw broer zou zijn omgekomen evenmin overtuigen. Zo valt er allereerst een merkwaardig feit op met betrekking tot de situering van het gevecht waarin uw oudste broer zou zijn omgekomen. Zo zegt u dat uw vader u zei dat uw broer is gestorven in de tiende maand – oktober – van 2010 (CGVS, p. 5). Het is bevreemdend dat uw vader u deze datum geeft in de westerse kalender en niet in de Afghaanse, zeker gezien u voor de overige tijdsbepalingen steeds spontaan de Afghaanse kalender gebruikt (CGVS, p. 6, 13 en 18). Bovendien kan u hier geen enkele verklaring (CGVS, p. 5). Dat u plots de westerse kalender gebruikt doet dit deel van uw relaas ingestudeerd overkomen. Daarenboven zegt u later tijdens het gehoor dat het gevecht waarin uw broer omgekomen is in de winter, in djedi (vanaf 22 december) plaatsvond, en dus niet in oktober zoals u eerder verklaarde (CGVS, p. 18). Daarnaast blijkt ook uw verdere kennis aangaande dit gevecht niet overtuigend. Zo weet u niet of er, naast de taliban en de Afghaanse leger troepen, ook buitenlandse troepen aanwezig waren. U verklaart te denken van wel maar baseert dit vermoeden louter op het feit dat er meestal buitenlandse troepen aanwezig zijn wanneer het ANL dergelijke acties onderneemt (CGVS, p. 18). U verklaart nog dat er in dat gevecht 30 tot 32 mensen zijn omgekomen maar kan bij benadering niet zeggen hoeveel talibs en Afghanen er zijn gedood. Wat de buitenlandse soldaten betreft heeft u geen idee of er daadwerkelijk iemand van hen is gesneuveld (CGVS, p. 18). Gezien de omvang van het gevecht en het feit dat uw eigen broer erin is omgekomen kan verwacht worden dat u concreter zou kunnen antwoorden op de u gestelde vragen. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u het profiel en het overlijden van uw broer in het kader van een gevecht tegen de taliban niet aannemelijk.

Verder zijn ook uw verklaringen over uw problemen met de taliban weinig overtuigend. Zo zegt u dat u van uw vader heeft vernomen dat de taliban bij hem zijn langs geweest om u mee te nemen. Het is echter merkwaardig dat u geen enkel idee heeft hoeveel keer de taliban nog is langsgekomen en hoelang geleden de laatste keer was. U heeft zelfs niet eens gevraagd aan uw vader wanneer de taliban de laatste keer zijn langsgekomen (CGVS, p. 9 en 10). Er mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat u op zijn minst een poging zou hebben ondernomen om u te vergewissen van de

huidige situatie aangaande uw beweerde problemen en u daar enige concrete informatie over zou kunnen meedelen.

Het is tevens bevreemdend dat uw vader geen enkel probleem heeft met de taliban. Zijn zoon – uw oudste broer – zou volgens uw verklaringen immers gedurende meer dan acht jaar werkzaam geweest in het Afghaans leger en zou zelfs actief tegen hen gevochten hebben. Daarenboven zou u zelf ook nog eens tegen de eisen van de taliban zijn ingegaan door Afghanistan te ontvluchten hoewel ze tegen uw vader gezegd zouden hebben dat ze u bij een volgend bezoek desnoods met geweld zouden meenemen (CGVS, p. 7). Uw verklaring voor het feit dat zij hem met rust laten, namelijk omdat hij een oude man is en de taliban niets ondernemen tegen oude mannen, weet weinig te overtuigen (CGVS, p. 21).

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u het Commissariaat-generaal niet kan vertellen waarom de taliban u persoonlijk zo nodig wilden rekruteren. U zegt in dit verband dat u niet de enige was en dat er nog jongens van uw leeftijd door de taliban ingelijfd werden. U kan echter niet concretiseren wie dan wel exact zou zijn meegenomen door de taliban. U zou het – blijkens uw verklaringen – over een algemeen gekend gegeven hebben (CGVS, p. 22). Verder zegt u nog dat twee jongens u zeiden dat “men bij de taliban moet omdat zij het ANL als ongelovigen beschouwen”. Geen van bovenstaande beweringen bieden echter een verklaring voor uw persoonlijke rekrutering, zeker gezien het uw broer was die bij het leger zat en niet u (CGVS, p. 21). Dat u geen verklaring kan aanbrengen voor het feit dat de taliban u persoonlijk zou willen rekruteren, zeker gezien uw oudste broer net tegen hen vocht, is opmerkelijk.

Verder legt u hoogst incoherente verklaringen af in verband met het vertrek van uw jongere broer uit Afghanistan die de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt. Zo zegt u dat hij acht maanden voor uw vertrek Afghanistan verlaten heeft vanwege uw problemen met de taliban (CGVS, p. 5). Volgens uw verklaringen zou hij tevens vertrokken zijn nadat uw oudste broer omgekomen was (CGVS, p. 5). Indien hij echter acht maanden voor u is vertrokken en gezien uw oudste broer pas gestorven is drie à vier maanden voor uw vertrek kan uw jongste broer onmogelijk vertrokken zijn na het overlijden van uw oudere broer en het begin van uw problemen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt zegt u plots dat hij vertrokken is voordat uw problemen begonnen waren maar dat hij Afghanistan verliet omdat de taliban mensen lastigvielen in het dorp, hetgeen echter moeilijk te rijmen valt met uw verklaring nooit eerder problemen te hebben gehad met de taliban voordat uw broer werd gedood (CGVS, p. 6).

Dat geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw problemen met de taliban vindt verder ondersteuning in het feit dat er ook ernstige twijfels rijzen bij uw beweerde verblijf in het district Sherzad op het ogenblik van de er door u gesitueerde feiten.

Hoewel op basis van uw verklaringen aangenomen kan worden dat u oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent, kan er getwijfeld worden aan bepaalde aspecten van uw leven in Afghanistan en aan uw recente verblijf in uw district. Zo stelt u dat jullie thuis landbouwgrond hadden die boeren voor jullie bewerkten. De boeren kregen hiervoor de helft van de grond terwijl de opbrengst van de andere helft – wat zou neerkomen op 1 of 2 jerib (2000 tot 4000 m²) – voor jullie was (CGVS, p. 8). Dit zou blijkens uw verklaringen voldoende zijn om jullie familie te onderhouden. Uit informatie op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat een jerib jaarlijks ongeveer 284 kilo graan oplevert en dat een Afghaan gemiddeld 186 kilo per jaar verbruikt. Aangezien u zegt dat u samenleefde met uw vader en twee broers dient geconcludeerd te worden dat de opbrengst van jullie grond onvoldoende is om te voorzien in jullie behoeften. Bovendien is het opvallend dat u geen exacte afmeting van uw grond weet op te geven. U verklaart dat jullie de opbrengst van 1 of 2 jerib grond krijgen. In het licht van bovenstaande gegevens is het verschil in opbrengst tussen 1 en 2 jerib allerm minst te verwaarlozen. Verder is het weinig aannemelijk dat u, behalve uw vader af en toe helpen met het voederen van de dieren, voor de rest niets deed in uw dagelijkse leven – terwijl uw broer bijvoorbeeld wel naar school ging (CGVS, p. 8-9). Wanneer u gevraagd wordt of u niet op de grond moest helpen, antwoordt u dat uw vader gezegd zou hebben om de boeren op de grond te laten werken (CGVS, p. 9). Het is echter hoogst opmerkelijk dat **hoewel u zelf niets om handen had** uw vader toch **een deel van de opbrengst** van jullie grond afstond om anderen de grond te laten bewerken. Dit is des te merkwaardiger wanneer dit geplaatst wordt naast andere informatie op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat een familie die minder dan 5 jerib grond bezit uiteindelijk slechts wordt gecategoriseerd als “kleine boeren” en het feit dat de (overgebleven) opbrengst van jullie hoeveelheid grond volgens bovenstaande berekening onvoldoende is om te voorzien in jullie eigen behoeften. In dergelijke omstandigheden is het dan ook weinig aannemelijk dat uw vader u niet in ruimere mate inschakelde voor het bewerken van de grond en hij u integendeel uw dagen in ledigheid liet doorbrengen. Uw verklaringen ter zake doen dan ook ernstige twijfels rijzen omtrent uw voorgehouden profiel van ongeschoolde plattelandsjongen. Dat u doorheen het gehoor op het CGVS meermaals antwoordde op

de u in het Engels gestelde vragen zonder te wachten op een vertaling door de tolk (CGVS, p. 6-7 en 19), versterkt daarenboven het vermoeden dat u wel degelijk onderwijs volgde.

Wat betreft uw verklaringen over natuurrampen in de laatste jaren voor uw vertrek verklaart u dat er "ongeveer drie jaar geleden" een aardbeving is voorgekomen in het district Sherzad waarbij 22 mensen zijn omgekomen. U slaagt er echter niet in om zelfs maar bij benadering te zeggen in welke maand, welk seizoen of wanneer dan ook in het jaar deze aardbeving voorviel. Evenmin heeft u enig idee of deze aardbeving overdag dan wel 's nachts gebeurde (CGVS, p. 14). In werkelijkheid vond deze op 17 april 2009 om twee uur 's nachts plaats met een naschok rond vier uur in de nacht. Het is uiterst merkwaardig dat u zich niet meer weet te herinneren of een aardbeving van deze omvang, die u bovendien zelf voelde, overdag dan wel 's nachts voorviel (CGVS, p. 14 en 15). Daarnaast werd u nog gevraagd hoe u zo precies te weten bent gekomen dat er 22 mensen zijn gestorven door die aardbeving, waarop u antwoordt dit van "de mensen van het dorp" te hebben gehoord. U kan echter geenszins specificeren van wie u dit exacte aantal heeft vernomen. Uw antwoord, dat iedereen erover hoorde en u daardoor geen namen kan geven, weet niet te overtuigen (CGVS, p. 14 en 15). U haalt verder nog aan dat die aardbeving enkel schade heeft berokkend in het dorp Markekhel. Uit informatie op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat ook andere dorpen zwaar getroffen werden. Zo hadden ook de dorpen Mirgatkhel, Sarkot, Sarwakhel, Ashpan en Toto te lijden onder de aardbeving en werden daar ter plaatse door USAID dekens, schoolgerief en zorgmiddelen voor kinderen uitgedeeld.

Verder verklaart u dat er geen meisjes naar school gaan in het district Sherzad omdat de taliban dat niet zouden toelaten (CGVS, p. 9). Uit informatie op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er reeds **sinds 2002** verschillende meisjesscholen zijn in uw district. Bovendien blijkt dat er zelfs meisjes naar de school gaan **in uw geboortedorp** Petlaw (CGVS, p. 8). Tevens bleek er een meisjesschool in uw district te zijn vernietigd door bovenvermelde aardbeving waarna deze door internationale hulporganisaties opnieuw werd opgebouwd. Dat u verklaart dat meisjes geen les konden volgen in uw district hoewel er wel degelijk verschillende meisjesscholen zijn en zelfs meisjes les volgden in uw geboortedorp in **dezelfde school waar nota bene ook uw broer les volgde** (CGVS, p. 8), voedt verder de twijfel over uw bewering de laatste jaren daar daadwerkelijk te hebben gewoond.

Verder vertelt u nog dat u graag naar de radio luisterde in Afghanistan. U kan het Commissariaat-generaal echter geen enkele naam van een radioprogramma of -presentator meegeven. U zegt ter verklaring dat u enkel naar de liedjes luisterde, wat geenszins weet te overtuigen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat u geen taskara weet neer te leggen om uw recente herkomst te staven. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot zowel uw problemen met de taliban als uw recente verblijf in het district Sherzad. Over de foto's van uw broer in het leger dient opgemerkt te worden dat niet kan afgeleid worden dat de persoon die erop afgebeeld staat daadwerkelijk uw broer is, laat staan dat hij tijdens een gevecht met de taliban zou zijn omgekomen. Wat betreft het rijbewijs en de militaire kaart van uw broer dient vastgesteld te worden dat het in casu om (kwalitatief zeer slechte) kopieën gaat die nauwelijks te ontcijferen zijn en waaraan derhalve bezwaarlijk enige bewijswaarde kan worden gehecht. Ook de brieven van de dorpsouderen en de taliban bieden niet zonder meer een bewijs voor uw relaas. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat documenten gemakkelijk via corruptie verkregen kunnen worden. Dergelijke documenten kunnen uw asielrelaas dan ook slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval bleek. De taskara van uw vader biedt tot slot op zich geen ondersteuning voor uw beweerd recent verblijf in het district Sherzad.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Nangarhar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zo dient er vooreerst op gewezen te worden dat u zoals reeds vermeld uw beweerd recent verblijf in het district Sherzad niet aannemelijk maakt. Hier komt nog bij dat u bij uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw vader in Kaboel verbleef (vragenlijst DVZ dd. 14/12/2011, nr. 13). Wanneer u hier tijdens het gehoor op het CGVS naar gevraagd werd, antwoordde u dat hij ondertussen reeds terug in uw dorp woont (CGVS, p. 5

en 7). Het is echter zeer opmerkelijk dat u het Commissariaat-generaal over dit verblijf geen enkele concrete informatie kon of wilde bieden. Zo verklaart u niet te weten hoelang hij in Kaboel heeft gewoond of bij wie hij al die tijd verbleef. In dit verband zegt u dat het "misschien bij een familielid" was. Daarenboven zegt u opmerkelijk genoeg niet te weten waarom uw vader naar Kaboel is gegaan (CGVS, p. 7). Gevraagd waarom uw vader terugkeerde naar het dorp, gaf u bovendien louter aan dat hij als oude man niet bedreigd wordt in jullie dorp (CGVS, p. 7 en 21) en hij dus geen reden had om in Kaboel te blijven. Hoe dan ook, gezien uw vader – door u omschreven als een oude man (CGVS, p. 8) – in staat is zich tijdelijk in Kaboel te vestigen, al dan niet bij een familielid, kan aangenomen worden dat ook u, als jongvolwassen man, hierin kan slagen. Het louter feit dat u nog nooit in Kaboel zou geweest zijn (CGVS, p. 22) doet op zich geen afbreuk aan deze vaststelling. Voorts wijst u enkel op uw problemen met de taliban als reden waarom u zich niet in Kaboel zou kunnen vestigen (CGVS, p. 22). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot deze problemen, kan dit dan ook niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Tot slot dient er nog op gewezen te worden dat u geen zicht biedt op uw reële (familiale) situatie en geen geloof kan gehecht worden aan uw voorgehouden profiel van ongeschoolde boerenzoon. Al deze elementen in acht genomen kan in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat ervoor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen ben ik dan ook van oordeel dat Kaboel in uwen hoofde een redelijk intern hervestigingsalternatief biedt conform art. 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 52 en 48/3 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker gaat niet akkoord met de motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin gesteld wordt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn broer daadwerkelijk bij het ANL gewerkt heeft. Verzoeker heeft, mede gelet op zijn jonge leeftijd, namelijk nooit concrete vragen gesteld over de eenheid waarin zijn broer zat en de gevechten waaraan hij deelnam. Het is niet omdat verzoeker deze details niet kan geven dat het daarom bewezen is dat zijn broer niet bij het ANL zou hebben gewerkt. De kopieën van de militaire kaart van zijn broer en foto's zijn de enige bewijzen die verzoeker kon vergaren en worden door de commissaris-generaal eenvoudigweg geweerd omdat het geen duidelijke kopieën zouden zijn. De commissaris-generaal deed echter geen enkele moeite om de foto's te vergelijken met de foto's op de militaire kaart en het rijbewijs. Dat verzoeker geen rechtstreeks bewijs heeft dat zijn broer is omgekomen in een gevecht met de taliban is niet abnormaal aangezien hij hierbij niet aanwezig was en dit alles uit andere bronnen heeft moeten vernemen, met name zijn vader en familie. Ook het gegeven dat verzoeker plots de westerse tijdsaanduiding gebruikt is niet onlogisch omdat zijn vader de westerse tijdsaanduiding gebruikte en verzoeker in het gehoor verwijst naar hetgeen zijn vader hem gezegd heeft. Verzoeker gebruikte de westerse tijdsaanduiding dus niet uit zichzelf en gebruikt voor het overige de Afghaanse kalender wanneer hij verwijst naar gebeurtenissen die hij *“uit eigen hand”* heeft waargenomen. Ook de verklaringen van verzoeker omtrent het aantal keren dat de taliban is langs geweest heeft verzoeker vernomen van zijn vader. Verzoeker wist dat de taliban een aantal keer is langs geweest en dit heeft hij gedetailleerd verklaard. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook moeilijk beweren dat verzoeker hier geen weet van heeft of hierover geen gedetailleerde verklaring kon geven. Daarnaast blijft verzoeker bij zijn standpunt dat zijn vader geen problemen heeft met de taliban omdat hij te oud is. De taliban draagt respect voor ouderen hoog in het vaandel en de verklaring van verzoeker is dan ook perfect acceptabel. Verzoeker weet niet exact waarom de taliban specifiek hem wil rekruteren, maar het is zo dat de taliban veel jonge mannen wil rekruteren. Omtrent het vertrek van zijn jongere broer uit Afghanistan heeft verzoeker verklaard dat hij problemen had met de taliban, hetgeen niet ongeloofwaardig overkomt in het ganse verhaal van verzoeker. Ten slotte heeft verzoeker de taskara van zijn vader voorgelegd en verklaringen afgelegd over zijn herkomst. De beweringen van de commissaris-generaal over onder meer het bezit van landbouwgrond en de opbrengsten zijn veralgemeniseerd en er kan dan ook niet getwijfeld worden aan zijn verblijf in Sherzad. Verzoeker heeft bovendien aangegeven weet te hebben van een aardbeving. Dat hij niet weet dat ook andere dorpen zwaar werden geteisterd is niet abnormaal.

2.2. Verzoeker bezorgt de Raad per brief van 7 augustus 2012 een aantal niet nader genoemde stukken.

2.3. De motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker niet aannemelijk kan maken dat zijn broer daadwerkelijk bij het ANL heeft gewerkt, aangezien hij geen enkele informatie kan geven over welke functie zijn broer bekleedde, bij welke eenheid hij zat, aan welke gevechten hij heeft deelgenomen, waar hij gelegerd was gedurende zijn carrière of de locatie waar de foto's die verzoeker heeft neergelegd getrokken zijn, hoewel zijn broer acht à negen jaar actief zou geweest zijn bij het ANL en verzoeker met hem samenwoonde; (ii) verzoekers verklaringen over het gevecht waarin zijn broer zou zijn omgekomen niet eenduidig zijn, in het bijzonder dat hij dit eerst situeert in de tiende maand van 2010, waarbij verzoeker de westerse

kalender gebruikt in tegenstelling tot de overige tijdsbepalingen waarbij hij steeds de Afghaanse kalender gebruikt, en later in djedi, de winter die begint vanaf 22 december, en verzoekers verdere kennis over dit gevecht niet kan overtuigen, in het bijzonder dat hij niet weet of er bij dit gevecht ook buitenlandse troepen aanwezig waren en, hoewel hij stelt te weten dat er 30 tot 32 mensen zijn omgekomen, niet bij benadering kan zeggen hoeveel talibs en Afghanen gedood zijn; (iii) verzoeker beweert vernomen te hebben van zijn vader dat de taliban bij hem zijn langs geweest om verzoeker mee te nemen, maar geen idee heeft hoeveel keer de taliban nog is langsgekomen en wanneer de laatste keer was; (iv) de vader van verzoeker geen enkel probleem zou hebben met de taliban, hoewel verzoekers broer gedurende meer dan acht jaar werkzaam geweest zou zijn in het Afghaanse leger en actief tegen de taliban zou gevochten hebben en verzoeker tegen de eisen van de taliban is ingegaan door het land te ontvluchten; (v) verzoeker niet kan verklaren waarom de taliban hem persoonlijk willen rekruteren en verzoeker niet kan concretiseren wie exact zou zijn meegenomen door de taliban, hoewel hij verklaart dat er nog jongens van zijn leeftijd door de taliban werden ingelijfd; (vi) verzoeker incoherente verklaringen aflegt omtrent het vertrek van zijn jongere broer uit Afghanistan, in het bijzonder dat verzoeker eerst stelt dat zijn jongere broer acht maanden voor hem het land verlaten heeft, terwijl hij vervolgens stelt dat hij vertrokken is nadat zijn oudste broer gestorven is, met name 3 à 4 maanden voor verzoekers vertrek, en wanneer hij hiermee geconfronteerd wordt stelt dat zijn jongere broer vertrok voordat verzoekers problemen begonnen waren doordat de taliban mensen lastig viel in het dorp, hetgeen op zijn beurt niet te rijmen valt met verzoekers verklaringen nooit eerder problemen te hebben gehad met de taliban voordat zijn oudere broer werd gedood; (vii) het niet geloofwaardig is dat verzoeker in het district Sherzad verbleef op het ogenblik van de door hem gesitueerde feiten doordat ten eerste uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoeveelheid landbouwgrond die verzoekers familie bezat niet voldoende is om te voorzien in de behoeften van zijn familie, hoewel verzoeker beweert dat dit voldoende was om zijn familie te onderhouden en het ten tweede niet aannemelijk is dat verzoeker een ongeschoolde plattelandjongen is die amper iets deed en niet in ruimere mate werd ingeschakeld door zijn vader om te werken op het land en verzoeker klaarblijkelijk Engels verstaat aangezien hij meermaals de vraag beantwoordde zonder de vertaling door de tolk af te wachten; (viii) de geloofwaardigheid van zijn afkomst uit het district Sherzad verder wordt aangetast doordat verzoeker verklaart dat er ongeveer drie jaar geleden een aardbeving is voorgekomen in zijn district waarbij 22 mensen zijn omgekomen, maar er niet in slaagt deze in de tijd te situeren, noch enig idee heeft of deze overdag of 's nachts plaatsvond, hoewel hij beweert deze zelf gevoeld te hebben en bovendien stelt dat deze aardbeving enkel schade heeft berokkend in het dorp Markekhel, hoewel ook andere dorpen zwaar getroffen werden; (ix) verzoeker daarenboven verklaart dat meisjes in zijn district niet naar school kunnen omdat de taliban dit niet toelaat, terwijl er reeds sinds 2002 verschillende meisjesscholen zijn in zijn district en zelfs in zijn geboortedorp in dezelfde waar zijn jongere broer school liep; (x) verzoeker verklaart dat hij graag naar de radio luisterde in Afghanistan, maar geen enkele naam van een radioprogramma of –presentator kan opnoemen; (xi) verzoeker geen taskara neerlegt om zijn recente herkomst te staven en de overige neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot zowel de beweerde problemen van verzoeker als zijn recente verblijf in het district Sherzad; (xii) inzake subsidiaire bescherming de veiligheidssituatie in de stad Kabul moet worden beoordeeld, waar verzoekers vader tijdelijk verbleef nadat verzoeker het land had verlaten en verzoeker over dit verblijf slechts kan zeggen dat hij toen misschien bij een familielid verbleef, waardoor aldus kan aangenomen worden dat ook verzoeker in Kabul zou kunnen verblijven, te meer omdat verzoeker slechts wijst op zijn problemen met de taliban, die op basis van bovenstaande ongeloofwaardig bevonden worden, als reden waarom hij zich niet in Kabul zou kunnen vestigen, en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet alleen zeer vage verklaringen aflegt, maar ook amper informatie kan geven over het lidmaatschap en de werkzaamheden van zijn oudste broer bij het ANL, alsook over het gevecht waarin deze zou zijn gestorven. In de mate dat verzoeker betoogt dat het niet onlogisch is dat hij onwetend is over deze zaken omdat hij aan zijn broer nooit concrete vragen heeft gesteld over de eenheid waarin hij zat of de gevechten waaraan hij deelnam en geen getuige was bij het gevecht waarin zijn broer omkwam, kan zijn onwetendheid omtrent bovenstaande elementen niet verklaren, noch verschonen. De Raad is van oordeel dat redelijkerwijs kan verwacht worden dat verzoeker op de hoogte is van de activiteiten van zijn broer bij het ANL en de omstandigheden waarin deze gestorven is. Aangezien verzoeker verklaarde dat hij samen met zijn broer woonde en zijn broer acht of negen jaar voor het ANA werkte (stuk 3, gehoorverslag, p. 4, 18), kan worden verwacht dat verzoeker hieromtrent concrete en duidelijke verklaringen aflegt en dat hij omtrent de tewerkstelling van zijn broer, diens activiteiten en de omstandigheden van diens dood meer informatie kan geven. Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn problemen met de taliban in rechtstreeks verband staan met de tewerkstelling van zijn broer bij het ANA (stuk 10, vragenlijst, p. 3).

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen poging heeft ondernomen om de foto's, de militaire kaart en het rijbewijs van zijn broer te onderzoeken, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal voormelde foto's en documenten wel degelijk heeft onderzocht. Omtrent de foto's werd immers terecht opgemerkt dat niet kan afgeleid worden dat de persoon die erop staat afgebeeld werkelijk verzoekers broer is of in een gevecht met de taliban zou zijn omgekomen. Wat betreft rijbewijs en de militaire kaart werd terecht geoordeeld dat het om (kwalitatief zeer slechte) fotokopieën gaat die nauwelijks te ontcijferen zijn en waaraan derhalve bezwaarlijk enige bewijswaarde kan worden gehecht. Dat verzoeker bij de situering van het gevecht waarin zijn oudste broer zou zijn omgekomen de westerse kalender gebruikt omdat hij dit zo heeft gehoord van zijn vader neemt niet weg dat hij desbetreffend tegenstrijdige verklaringen aflegt door het gevecht eerst in de tiende maand van 2010 (stuk 3, gehoorverslag, p. 5) en vervolgens in de winter, te situeren (stuk 3, gehoorverslag, p. 18). In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker ook dat zijn broer omkwam in een gevecht dat plaatsvond in december 2010 - januari 2010. Aangezien de dood van verzoekers broer de aanleiding vormt van verzoekers problemen kan worden verwacht dat verzoekers diens dood minstens concreet in de tijd kan situeren.

Het is overigens niet aannemelijk dat verzoeker, die zijn land heeft verlaten omdat de taliban wou dat hij zich bij hen zou aansluiten, niet weet hoeveel keer en wanneer de laatste keer was dat de taliban nadien naar hem kwamen zoeken. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij wel degelijk een gedetailleerd overzicht kon geven van wanneer de taliban is langsgesproken, merkt de Raad op dat deze verklaringen betrekking hebben op het aantal maal dat de taliban is langsgesproken voordat verzoeker het land verliet, terwijl de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar de bewering van verzoeker dat de taliban na zijn vertrek nog een aantal keer is langsgesproken (stuk 3, gehoorverslag, p. 9-10).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij over het vertrek van zijn jongere broer uit Afghanistan verklaard heeft dat zijn jongere broer problemen had met de taliban, is niet bij machte om de vaststelling dat verzoeker eerst beweerde dat zijn jongere broer acht maanden voor hem het land verliet en vervolgens stelde dat zijn jongere broer het land ook verliet na de dood van hun oudste broer en dat hijzelf het land verliet drie à vier maanden na diens dood, te weerleggen of te verklaren. De Raad merkt tevens op dat de taskara geen bewijsmiddel is van het recent verblijf van verzoeker in Sherzad, maar hooguit van de afkomst van zijn vader uit deze streek.

Waar verzoeker verklaarde weet te hebben van een aardbeving weerlegt hij de concrete vaststellingen dienaangaande niet. Zo werd vastgesteld dat verzoeker de aardbeving niet in de tijd kon situeren, noch of deze overdag of 's nachts plaatsvond, niettegenstaande hij verklaarde de aardbeving zelf te hebben gevoeld. In weerwil tot wat verzoeker voorhoudt, is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet dat er ook andere dorpen van zijn district zwaar werden geteisterd door de aardbeving. Gelet op de impact van een dergelijke gebeurtenis op de samenleving en het feit dat verzoeker verklaarde dat iedereen van het

dorp erover hoorde en er met hem over werd gesproken (stuk 3, gehoorverslag, p. 14) doet verzoekers onwetendheid desbetreffend afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift bij zijn standpunten blijft, met name dat zijn vader geen problemen heeft met de taliban omwille van zijn oude leeftijd en dat hij niet exact weet waarom de taliban hem uitkozen en opmerkt dat de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omtrent het bezit van landbouwgrond en opbrengsten veralgemeningen zijn, merkt de Raad op dat deze beweringen, niet van die aard zijn dat zij de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kunnen herstellen. Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

2.7. Wat de stukken betreft die per brief van 7 augustus 2012 aan de Raad werden bezorgd, stelt de Raad vast dat ze niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor de documenten dan ook niet in overweging worden genomen.

2.8. Voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet kan dienstig verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15, c) van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009, § 44), alsmede van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (*Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, 28 juni 2011, § 226).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*", update van 24 augustus 2011, p. 19 e.v.) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds

2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker geeft overigens zelf aan dat hij niet naar Kabul kan verhuizen omwille van zijn problemen met de taliban (stuk 3, gehoorverslag, p. 22), waarvan *supra* reeds werd geoordeeld dat er geen geloof kan aan worden gehecht.

2.9. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF